

Ελεύθερη οικονομία, ο νόμος της ζούγκλας ή κάτι άλλο; (Το παραμιλητό ενός ζαλισμένου πολίτη)

Υπάρχουν δύο βασικές οικονομικές κατευθύνσεις σήμερα. Η μία που λέει κρατικός έλεγχος στα μέσα παραγωγής και η άλλη που λέει, ο έλεγχος των μέσων παραγωγής στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Ας δούμε την δεύτερη περίπτωση που ενδιαφέρει σήμερα την χώρα μας.

Ελεύθερη οικονομία, ελεύθερη αγορά, απελευθέρωση επαγγελματιών, πλήρης αποκρατικοποίηση, πλήρης πρόσβαση οποιουδήποτε στα μέσα παραγωγής κλπ είναι έννοιες ξεκάθαρες και ειλικρινείς ή μήπως ο δούρειος ίππος για κάτι άλλο **αν δεν υπάρξουν ορισμένες προϋποθέσεις;**

Η λογική των πολλών που πιστεύουν στο σύστημα της ελεύθερης οικονομίας, λέει, ότι βεβαίως ο κάθε άνθρωπος ανάλογα με τις ικανότητές του, την εξυπνάδα του, την ευρηματικότητά του και την εργατικότητα του πηγαίνει μπροστά και απολαμβάνει τα οικονομικά οφέλη των κόπων του.

Όμως αυτό δεν σημαίνει, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν κανόνες, περιορισμοί, έλεγχος... **το απαιτεί.**

Ο πλούτος, το χρήμα, είναι ένα υλικό προϊόν που σύμφωνα με τους νόμους της φυσικής δεν φθείρεται, δεν εξαυλώνεται. Μεταφέρεται, αλλάζει χέρια. Όταν εσύ χάνεις περιουσία ή χρήματα, σημαίνει ότι κάπου αλλού αυτά πάνε. Κάποιος άλλος τα παίρνει. Όταν εσύ φτωχαίνεις, κάποιος άλλος πλουτίζει. Όταν όλοι μας φτωχαίνουμε, κάποιος ή ελάχιστοι κάποιιοι, μας τα πήραν. Όταν η Ελλάδα σαν χώρα φτωχαίνει, ο πλούτος της, δεν χάνεται. Αλλάζει χέρια. Φεύγει σε ξένα χέρια... και δεν είναι φιλοσοφίες.

Βλέπουμε σήμερα στην χώρα μας αλλά και σε όλο τον κόσμο, μία πορεία όπου ταχύτατα ο ατομικός πλούτος γίνεται εθνικός και με κάποιο μαγικό τρόπο (ομόλογα, swaps, CDS και δεν ξέρω τι άλλο), ο εθνικός μας πλούτος εξαυλώνεται, χάνεται... Όχι δεν εξαφανίζεται. Συγκεντρώνεται κάπου μεταξύ Λονδίνου, Νέας Υόρκης, Σαγκάης, Ζυρίχης... σε ελάχιστα χέρια.

Καλά και πως γίνεται αυτό;

Για μας που ζήσαμε τις δεκαετίες του 60, του 70, του 80 του 90, η εξέλιξη αυτή άλλοτε συνειδητά και άλλοτε ασυνειδητά, περνά σαν κινηματογραφική ταινία μπροστά από τα μάτια μας.

Κάποτε (δηλαδή όχι πολύ μακριά, πριν 40-50 χρόνια), υπήρχαν **επαγγέλματα**. Ο μπακάλης, ο ταξιτζής, ο γιατρός, ο μηχανικός, ο δικηγόρος, ο παπουτσή, ο εργολάβος, ο βιομήχανος, ο εφοπλιστής, ο εκδότης εφημερίδας, ο δημοσιογράφος κλπ. Μπορεί η πρόοδος άλλα να τα εξαφάνιζε και να εμφανίζονταν καινούργια, όμως υπήρχαν **επαγγέλματα**...

Παλαιότερα ίσως δεν υπήρχε η ανάγκη προστατευτικών νόμων και κανόνων. Υπήρχαν οι φυσικοί νόμοι της κοινής λογικής. Ο γιατρός ήταν γιατρός, ο εργολάβος, εργολάβος, ο παπουτσή, παπουτσή.

Ίσως υπήρχαν ορισμένα προνόμια σε μερικά επαγγέλματα που όμως στην εποχή τους είχαν συγκεκριμένη λογική και σκοπό.

Όμως, ο εργολάβος δεν έκανε τον μηχανικό ή ο βιομήχανος τον γιατρό...

Κάτι που ακόμη το συναντάει κανείς... στην επαρχία της Ελλάδας.

Με την πάροδο του χρόνου, δειλά - δειλά στην αρχή, με γεωμετρική πρόοδο εν συνεχεία, ο μπακάλης (το παράδειγμα είναι τυχαίο, στην θέση αυτή μπαίνει οποιοσδήποτε), έγινε μεγαλομπακάλης, ο μεγαλομπακάλης έγινε σούπερ μάρκετ, το ένα σούπερ μάρκετ έγινε αλυσίδα σούπερ μάρκετ και έκλεισε όλους τους άλλους επαγγελματίες του είδους. Όμως η διαδικασία δεν τελειώνει εδώ. Η αλυσίδα με την οικονομική δύναμη που αποκτά, φτιάχνει και άλλη εταιρία, που ασχολείται πχ με εισαγωγές (μηχανήματα, πρώτες ύλες, όπλα, τρόφιμα κλπ), ανεβάζει την δύναμή της και επεκτείνεται και στην δημιουργία άλλων εταιριών που ασχολούνται με κατασκευές, δρόμους, υγεία, τύπο, συγκοινωνίες, ενέργεια, διακίνηση αγαθών και πάει λέγοντας... Έτσι ο οικονομικός πλούτος περνάει ταχύτατα σε χέρια λίγων που ελέγχουν τους πάντες και τα πάντα. Ακόμη και ο μέχρι πριν λίγο καιρό πλούσιος βιομήχανος, έμπορος, επιχειρηματίας... εξαφανίζεται παραχωρώντας την θέση του σε κάποια ανώνυμη και βεβαίως απρόσωπη εταιρία, όπου κανείς δεν ξέρει τίποτα γι' αυτήν, ποιος είναι από πίσω, πως δουλεύει και που πάνε τα λεφτά.

Και πάλι το πράγμα δεν σταματάει εδώ. Ακόμη και οι εταιρίες αυτές που έχουν αλώσει επαγγέλματα, τον τύπο, μέλη κυβερνήσεων, συνειδήσεις, ηθικούς κανόνες, δεν μένουν αλώβητες. Ξένοι ισχυροί πολυεθνικοί τραπεζοεπιχειρηματικοί όμιλοι, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, (funds), και δεν ξέρω τι άλλο, με κάποιον αριστοτεχνικό τρόπο, τις έχουν οικειοποιηθεί και αφομοιώσει.

Χρηματιστήρια, δάνεια, off shore εταιρείες, ομόλογα (δομημένα και μη), swaps, CDS, χρηματοπιστωτικοί οίκοι Φιτς, Πριτς, Κριτς, υποβαθμίσεις... χωρών... παιχνίδια μεγάλης τρέλας και αβυσσαλέων συμφερόντων, αδίστακτοι χρηματιστές (αλήθεια τι πραγματικά προσφέρουν στο ανθρώπινο είδος;) παίζουν στα ζάρια τις τύχες κυβερνήσεων και λαών.

Κυβερνήσεις, νόμοι, λαοί, άνθρωποι, λες και δεν υπάρχουν. Τα πάντα έχουν κουρδιστεί και μετασχηματίζονται ταχύτατα και αδιάκοπα έτσι ώστε να εξυπηρετούν αυτή την πορεία.

Αισθάνομαι σαν τον ανυποψίαστο πολίτη που μέσα στο πλήθος, ο αριστοτέχνης αλαφροχέρης, σαν απαλό αεράκι του ξαφρίζει το πορτοφόλι και μετά με ορθάνοιχτο στόμα και απορημένα μάτια αναρωτιέται, μα καλά πως έγινε αυτό; Και είναι μόνο ένας πορτοφολάς...

Δηλαδή γίναμε ζούγκλα;

Τι ισχύει όμως στην ζούγκλα;

Ο ισχυρός επιβιώνει, ο αδύναμος πεθαίνει

Ο ισχυρός τρώει τον ανίσχυρο... όταν όμως μπορέσει να τον αρπάξει...

Ο ανίσχυρος αναπτύσσει ικανότητες διαφυγής και αν το καταφέρει, γλυτώνει

Ο ισχυρός τρώει μέχρι να χορτάσει και ύστερα σταματάει

Και οι ...αιμοσταγείς λύκοι επιβιώνουν και τα... άκακα προβατάκια επίσης

Με τους νόμους της ζούγκλας πάντα διατηρείται η βιοποικιλότητα και η ισορροπία.

Ακόμη και όταν διαταραχθεί η ισορροπία με την επικράτηση ενός είδους πχ τα γλυκούλικα λαγουδάκια, αυτά από ένα σημείο και μετά, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο θα πεθάνουν και η φύση θα αποκαταστήσει την ισορροπία της.

Άρα λοιπόν ούτε ζούγκλα είμαστε (που μακάρι να είμαστε...) αλλά πολύ χειρότεροι.

Όταν πριν μερικές δεκαετίες (στην Ελλάδα τουλάχιστον) ξεκινά το κακό, η κοινωνία, οι κυβερνήσεις (οι ταγοί της κοινωνίας) δείχνουν ανυπαρξία αντανάκλαστικών, έλλειψη στοιχειώδους διορατικότητας. Το κακό δεν χτυπιέται στην γέννηση του. Οι υγιείς κοινωνικές παραγωγικές δυνάμεις (ο εργάτης, ο αγρότης, ο επιστήμονας, ο τεχνίτης, ο έμπορος ο βιομήχανος, ο εφοπλιστής...) των οποίων ο σκοπός ήταν να παράγουν προϊόν και εξ αυτού κέρδος, αντικαθίστανται σταδιακά από μη κοινωνικές δυνάμεις, των οποίων ο σκοπός είναι αποκλειστικά η αποκόμιση κέρδους (χωρίς κατ' ανάγκη και η απόδοση προϊόντων) και η συσσώρευσή του, εκτός χώρας.

Σαν τον καρκίνο ξεκίνησαν από ένα σημείο και σιγά – σιγά ελέγχοντας κέντρα εξουσίας όπως κυβερνητικές θέσεις, νομοθετικά σώματα, κέντρα διαμόρφωσης κοινής γνώμης (εφημερίδες, τηλεόραση ραδιόφωνα, δημοσιογράφους, σχολιαστές, αναλυτές κλπ), έφεραν στα μέτρα τους όλο τον νομικοπολιτικό ιστό, πάνω στον οποίο έχτισαν και χτίζουν, την απόλυτη επικράτησή τους.

Νόμοι, ελεγκτικοί (δήθεν) και διωκτικοί μηχανισμοί έχουν στηθεί έτσι ώστε όλοι μας να γίνουμε ο ένας μετά τον άλλο θύματα στην απόλυτη αυτή κρεατομηχανή. Δεν υπάρχει δικαιοσύνη, δεν υπάρχει λογική δεν υπάρχει έξοδος διαφυγής. Και κάποιο νομικό παραθυράκι να εμφανιστεί, αλλάζουν (οι εκλεγμένοι κυβερνητικοί υπάλληλοι) τον νόμο σε χρόνο dt και σε κάνουν παράνομο. Χιλιάδες τα παραδείγματα πολιτικής ανομίας και καθημερινής τρέλας. Τόμοι ολόκληροι γράφονται από αυτά.

Είναι αυτά ελεύθερη οικονομία και φιλελευθερισμός; Οπωσδήποτε όχι. Είμαστε λοιπόν μία ζούγκλα; Όχι βέβαια. Ζούμε σε εποχή κανιβαλισμού; Σαφώς όχι. Και οι κανίβαλοι χορταίνουν και κάπου σταματούν. Τότε τι είναι; Δεν ξέρω... δεν έχω εξήγηση. Ίσως μια μαύρη τρύπα... ίσως το απόλυτο σκοτάδι...

Ο πατέρας μου ήταν γιατρός, έζησε σαν γιατρός, και τον έζησε η ιατρική.

Έγινα και εγώ γιατρός, προσφέρω σαν γιατρός και ζω από την ιατρική. Καθώς όμως τρέχω στο μονοπάτι της ζωής, ακούω πίσω μου το απειλητικό βουητό του χείμαρρου που με ακολουθεί γοργά, ακούω τις κραυγές νεώτερων γιατρών που είχαν την ατυχία να βρεθούν ποιο πίσω από μένα και να τους καταπιεί ο χείμαρρος, αισθάνομαι απειλητικά στον σβέρκο μου το θανατερό αεράκι που προηγείται του χαμού και φοβάμαι ότι πολύ σύντομα θα γίνω και εγώ ένα κομματάκι κρέας στην μηχανή που έχει στηθεί με μοναδικό σκοπό να της προσφέρει την παραγωγή «ιερού κέρδους» από τον ανθρώπινο πόνο, για κάποιο άγνωστο όν σε κάποιο άγνωστο μέρος.

Έτσι εγκλωβισμένοι και ανίκανοι να αντιδράσουν, φαντάζομαι ότι αισθάνονται πολύ άνθρωποι.

Οι κάργιες του μηχανισμού που μας έχουν στήσει, κρώζουν ξεδιάντροπα για συντεχνίες, προνομιούχους, κλειστές κάστες, φοροφυγάδες, τζαμπατζήδες, μεγαλοτέτοιους, κλειστά επαγγέλματα, ρετιρέ, γιατρούς του Κολωνακίου, και δεν ξέρω κι' εγώ τι άλλο... πραγματικά αισθάνομαι την οργή να ξεχειλίζει, το άδικο να με πνίγει, θέλω όλους αυτούς τους επαγγελματίες συκοφάντες, που δεν ίδρωσαν ποτέ στην ζωή τους, τους οσφυοκάμπτες που παρασιτούν εις βάρος μας να τους τσακίσω, να τους εξαφανίσω, αλλά δεν ξέρω πως...

1000000 Έλληνες υπάρχουν, δεν μπορεί.... κάποιοι πραγματικοί Έλληνες, με πυγμή θα υπάρχουν κάπου, κάποιος Κολοκοτρώνης θα βρεθεί να μας δείξει τον δρόμο να καθαρίσουμε την κόπρη του Αυγείου...